

Μ Ε Ρ Ι Κ Η

Δ Ε Ξ Ε Ν Ε Ω Γ Ε Γ

Ε Κ Τ Ω Ν Π Α Λ Α Ι Ω Ν

Φιλοσόφων περὶ φύσεως,

Καὶ ἰδιωμάτων τινῶν ζώων, συναθροισθεῖσα
παρὰ τοῦ ὄν ἀρχιερέως λογιωτάτου,
κυρίου Δαμασκίου,
τοῦ ρουδίτου.

Con Licentia de' Superiori, & Privilegio.

Ἐνετύησιν, Παρὰ Ἀνδρία τῆς Γελοιαῶ.

α χ π β.

Πελεῖται κατὰ εἰς τὸν Πόλιτε τῆ ἀγίε Φατίνε.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ,

τῆς καρδίας σου, σωαίθροισις. Ἐκ τῶν παλαιῶν
Φιλοσόφων, περὶ φύσεως Ἰδιωμά-
των τινῶν ζώων.

Καὶ πρῶτον περὶ Ἀετῶν: ~

Ο Ἀετὸς εἶμαι Βασιλεὺς εἰς ὅλα τὰ πετώμενος.
καὶ ποτὲ εἰς ὀλίγη τῶν ζώων μερὸν δὲν πίν-
ει. Διότι πρέπει τοῦ ἐπειδὴ εἶμαι Βασιλεὺς τῶν
ὀρνέων πάντων, καὶ μὴ εἶμαι ὄφλος εἰς ὅλα τὰ
θελήματα τῆς σαρκός, καθὼς εἶμαι τὰ παρακά-
τω Πυλῖα. Ἀκόμη θεωρεῖ πολλὰ καθαρά τὰ
ὀμμάτια του, ὅταν πέτεται εἰς τὰ μέφη, ὑψι-
λά διώεται καὶ ἰδὴ κάτω εἰς τῶν γῶν τὸ λεπτό-
τατον πρᾶγμα. Ὡσαύτως μῦα, ἢ καὶ σιρῆ στα-
ει. Τόσον δὲ τὸν φοβουῖται τὰ ὄφidia, ὅτι
μόνον καὶ ἀκούσω τῶν βοῶν τῶν πτερωτοῦ,
ὅταν πετᾷ, παρὰ ὄφους κρύπτουται εἰς τὰ βά-
θη τῆς γῆς, μὴ τὰ πιάση. Ὡς ἐσχίστη μετὰ ὀρύ-
χιά του. Ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὰ τρώγη τὰ θηρία. Ἡ
δὲ τροφή αὐτῆς εἶμαι οἱ λαγωοί, ἔτα μικρὰ ζωρ-
κάδια, καὶ ἐλάφια, καὶ αἱ χίμνες. Ὡς τὰ ἀρρία.

Πολλοὺς βολοὺς ἀρπάξῃ, ἐπὶ τοῖς μοχαίοις, ὅτε τὸ
φῶγῃ, ὅταν τὸ εὖρη εἰς ἔρημον τόπον. Ἐχει δὲ
τέτοια σοφία ἐκ θεῶν, ὅταν γονμῆσῃ ὁ θηλυκὸς
αἰτὸς τὰ πτελίαντα. Τότε ὁ ἀραονικός αἰτὸς, ὑ-
πάγει εἰς τὴν φωλεάν των μικρῶν πτελῶν, καὶ
γέρμη τὰ καταπρόσωπον τῆς ἡλίου, ἐξοχάζεται
καλῶς. Εἰ μὴ ἐκεῖνα γαθῶσι γέρεα, ἐἴδυσεν τὴν
ἀκτίνα τῆς ἡλίου, τότε γυμνίξῃ πῶς εἶμαι γνήσιον
ωτέρματῃ, εἶδὲ καὶ σφαλίσου τὰ ὀμμάτιατῃ,
ὅτε δυνήθου μὰ ἰδοῦν τὴν ἀκτίνα τῆς ἡλίου,
τότε γυμνίξῃ πῶς εἶμαι μάθῃ. Ἡ γοῦν πῶς ἐ-
μοιχάθῃ ἢ μητέρατῃ με ἄλλο αἰτὸν. Καὶ
σωτόμα τοὺς κτυπᾷ με τὴν πτέρυγάντῃ, καὶ ρί-
πτειτὰ κάτω τῆς φωλεᾶς. Ἐχει δὲ καὶ τὴν
τὴν σωθῆσῃ, ὅτι ποτέτῃ κίωύγι ἄλλου ζώου
δὲν τρώγει, ἢ γοῦν κίωύγι ξιφτεροῦ, ἢ γερα-
κίῃ ἢ ἄλλου, ἀν εἶμαι πειρασμῆος ἀπὸ δέκα ἡ-
μέρας. Μόρον εἴτι κωυγῆσῃ ἐκεῖνος μὲν ὀρύχιά
του, ἐκεῖνος φῶγει. Ὅταν δὲ εἶμαι τραπὸν τὸ κη-
μήγῃ, καὶ χορτάσῃ τρώγωντῃ, τότε μετὸ
ροματῃ φουσᾷ, εἰς τὸ κρέας ὅπῃ τῆς εἰμῆον. καὶ
ἀφίμῃ εἰς ἕνα δένδρον, καὶ ἀπὸ τὴν ὀσμῆν
ἐκεῖνῃ τῆς φουσήματος, δὲν τολμᾷ καὶ ἕνα πετει-
μὸν, μὰ σήμωσῃ εἰς ἐκεῖνον τὸ κρέας μὰ τὸ φαῖγῃ.
Ἐως μὰ ἔλθῃ πάλιν ὁ αἰτὸς μὰ τὸ εὖρη ἀκέρουμ,

ἐὰν πειρᾷ τὸ φαῖγν. Εἶδὲ ἔϋρη ἄλλα κωυήνη, τότε τὸ χθροισμὸν κρέας τὸ ρίπτει καὶ τῷ τὸ δὲ σημε-
ρισμὸν ὅπῃ τῆ περιασύση, φυλοῖται πάλιν
διὰ τὴν αὔριον. Ἐχει δὲ τέτοιαμ σωηθιαμ, καὶ
ἀνδρῶν τρεῖς ὥρα τῆς ἡμέρας, δὲ ἀγένη ἀ-
πὸ τῆς φωλαίτης μα κωυυγήση, ὅς ἔως τῆς ὀνμά-
τῆς ἐὰν εὔρη τίποτες, εἰ δὲ πάλιν γρέφεται εἰς
τῆς φωλαίτης, ἔως τῆς τρίτης ὥρας τῆς ἐρ-
χομένης ἡμέρας. Ὅταν δὲ εὔρη τῆς χελώνας,
ἀρπάζει ὅς ἀμβάζει τῆς εἰς τὸ ὕψος, ὅς γοχαζέ-
ται πῶς εἶμαι μεγάλη πέτρα, εἶτα τῆς ρίπτει ἐ-
πάνω, ἔσωθειβεται. καὶ ἔτζη ὁ Αἴετος τρώγει
τὸ κρέας τῆς γονμά δὲ δύο ἀυγά, ἔπυρῶνται
ἡμέρας τετράκοιτα. καὶ ὅταν γονμηθῆσιν, γέκει
τὸ ἀρσενικὸν παρὰ πᾶνω, ὅς τὸ θηλυκὸν παρὰ
κάτω. Λέγουσι δὲ τιμὲς, ὅτι ἐὰν βάλης ὡπτερά τῆς
αἰτῆς μέσα εἰς θήλυ ὅπῃ. ἔχει σαγιήτες, ὅς εἶμαι
τὰ ὡπτερά τῶν ἀπὸ ἄλλου ἔρμεου, παρὰ ὅς
πύτουσιν τὰ ὡπτερά τῶν σαγιήτων ἐκείνων, ζῆ
δὲ χρέμης πολλὰς ἐπέκειμα τῶν ἐκατόν, ὅς ὅταν
γνῶσιν πῶς τῶν σαγιήτων ἔκείνων, ἔποιεῖ ἄλλα μέα.
ὅς ὅπως γίμεται πάλιν ἔως καθὼς λέγει ὁ προ-
φήτης Δαβὶδ, Ἀμακομιθῆσεται ὡς αἰτῆς ἡμεό-
τησιν: ~

ΠΕΡΙ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΟΣ.

Τ Δεκρυὼν λέγεται ὁ πετεινός. ἔχει δὲ σωή-
Ρ θειαν, καὶ πολεμεῖ μὲν ἄλλου πετεινοῦ, δια-
τῶ γωῶκατου μαμῶ, τῶ ἑτάρη ἄλλος. Καὶ
εἰ μὲν μικρὸν, χαίρεται. καὶ βῶα μεγαλοφώ-
μως. εἰ δὲ καὶ μισηθῆ ταπεινώμεται περὶ αἶσα,
ὅσπὸ τῶ ὀντροπώτου αἰσθονεὶ ἡμέρας πολ-
λάς. ὅσπ δὲν ἰδῆ πλέον τὸν ἀντίδικόν τε πάλιν
ὕγιαται, εἰ δὲ ἔβλέπειτο πῶς προβάλλει ἐκεῖ,
ἀσποθνήσκει ἀπὸ τῶ πίκραυτε. Τόσον δὲ εἶμαι
ὑπερήφανος, ὅτι εἰ μὲν θελήσῃ μὰ εἰσεβῆ, εἰς κα-
μίαν θύραν, εἰ μὲν εἶμαι καὶ πέντε ὀργῶν ὑψηλῆ
ὡτως κύπτει τὸ κεφάλωυτε, φοβῶ μῆκος μὰ μὴν
φθειρῆ τὸ κάλλος τῆς κεφαλῆς τε. καὶ ἀντύχη,
καὶ ψωφῆση ἢ ὀρμιθα ὅπου ἔχη πολλὰ μικρὰ
ὡτως γίμεται ὡσὰν μήτηρ, καὶ τὰ φυλάγη, καὶ
κάμνη ὅσα χήματα ποιεῖ, ὅ τὸ θηλυκόν. καὶ εἰς
ἐκείνοισι ταῖς ἡμέροισι, ὅτε λαλεῖ, ὅτε πολεμεῖ μὲν
ἄλλου πετεινοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΪΔΟΝΟΣ.

Τ Ἰδὼν λέγεται τὸ ἀηδόνι, ἔχει δὲ σωήθειαν,
Ρ ὅταν βλέπῃ ἀνθρώπου ὅπου ἀφικράτε
τῶ φωνώτου, ἢ καὶ τῶ βλέπει, τότε παρακι-
νᾷ.

ματου, και κελαδεῖ ἄμορφα, ὅ
ταν δὲ εἶδῃ ἄνθρωπον ἢ ἀμιλεῖ με ἄλλον ἄνθρω-
πον, ψηφᾷ με τὸν μωῦτου πῶς δὲ ἔχου ἀγα-
πίω μαίτης ἀκούσω, ὅ δια τῷτο ὀργίζεται, καὶ
δὲν κελαδεῖ συχρα. Ὅταν δὲ εἶμαι εἰς τῷ ἔρη-
μον, ὅ ἰδῇ πῶς δὲν τῆς ἀκούει τιμὰς δὲν καλλο-
πίζη τὸ κελάδισμάτης, ὡσαῖν εἰς τὸ κλουβῆ.
Λέγουσι δὲ, ὅτι τὸ ἀνδρόμι ὅταν ἔχη μικρὰ
πυλλία, τὰ μαθητὰ μὴ μα κελαδοῦ, ὡς σαῖν ὁ
καλὸς ψάλτης τῆς μαθητὰδες του. Τὸ κρέας δὲ
τῷ ἀνδρομίου εἰ μὲν τὸ φαῖν τιμὰς, γίρεται ἀγρυ-
προς, ἔ δὲν κοιμάται. Τὸν δὲ χειμῶνα πῶς,
δὲν κελαδεῖ. Μόρον ὅταν ἀρχήσω τα δένδρα
μα γονοῦ φύλλα, τότε ἀρχίζει, ὅ αὐτὸ μα κε-
λαδεῖ. Καὶ εἰς μὲν τῷ ἀρχῶ λαλεῖ ἡμέραν,
καὶ μύκτα συχρακίς, ἔως ἡμέρας δεκαπέντε. Με-
τα δὲ ταῦτα δὲν κελαδεῖ τὸσον συχρα ὡσαῖν
πρότερον.

ΠΕΡΙ ἈΡΚΟΥΔΑΣ.

Ἦ Ἀρκούδα, ὅταν γονήση τὰ παιδίατης, τὰ
γονμα ἀδιώρρωτα. Ἦ γὰρ δὲν χωθείσω
τα ὀμματια ἢ ἀφτία, ἢ ποδαῖα, ἢ ἄλλα μέλη.
Μόρον γονοῦται κομμαίτη κρέας. καὶ αὐτὴ
γλύφωτα στα μετὴν γλώσσαςτης, τῆς πλαίται

πρόσωπον, καὶ ὄμματα, καὶ τὰ λοιπὰ μέ-
λη. Εἶτα τὰ βυζάρει. Γονμὰ δὲ κτ' πολλὰ μι-
κρὸν γέρμημα ὡσαύτ' ἕνα πορτικὸν μεγαλόν.
Καὶ ὅταν ἔχει μικρὰ παιδία εἶμαι πολλὰ κα-
κῆ. Καὶ πάντοτε θυμωμένη. Γονμα δὲ δύσκα-
τάφια τὸ πολὺ. Εὐεῖσκεται δὲ εἰς τὸ πρὸς θερ-
μούς ὅταν γονμὰ. Μόρμη δὲ ἄνωτ' ἀπὸ τὰ ἀλ-
λά θηρία φώγη κρέας, καὶ καρπούς τῶν δέν-
δρων. Καὶ ἀραβοῦμαι ἐπάμω εἰς τὰ δένδρα ὡ-
σαύτ' καὶ τὸν ἀμφρωποῦ. Μάχεται δὲ τὰς με-
λίσας, ὅ τρώγει τὰς. Καὶ τοὺς μύρμηκας ὁμοῦ.
Τρώγει δὲ καὶ τοὺς ἀγριοχοίρους. καὶ τὰ ἐλά-
φια. Καὶ μὲ τὸ ταυρὴν πολεμεῖ, καὶ μικᾶτο.
Διότι πύτει ἀμάσκελα, καὶ ὅταν θελήσῃ τὸ
ταυρὴν μὰ τὴν κερατῆσιν, ἄνωτ' σώτομα ἀρπά-
ζητο ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ τὰ πόδια της, ὅ μὲ
τὸ στόμα της δαγκάει τὸ στόμα τοῦ ταυροῦ, ὅ
ἔτση τὸ θάμα παρῆ. Λέγουσιν δὲ ὅτι εἰ μὲ ἔχη τι-
μας ἄξιον ἀρκούδας γεγμὸν εἰς ἀγγεῖον κατα-
τὸν Μάγον Μιῶα ὅπῃ ἡ ἀρκούδα φωλάει. Τὸν
ὅσω τὸν καιρὸν ἔρχεται ἐκεῖνο τὸ εἰξίγγιν τὸ πα-
λαιόν, ὅ σωγατίζῃ, καὶ γίνεται πολὺ. Ε-
χει δὲ τέτοια σωκῆσιν, ὅτι εἰ μὲ εὐρὴ ἀμφρω-
ποῦ μὰ κοιμάται, συκωνεῖ τὸ ἔμα της πόδη, καὶ
βαλλήτω καταγάρτια τῆς μήτης τοῦ ἀμφρω-
ποῦ.

που, καὶ κάμητον καὶ δὲ αὐτὸ ἀμεταί πλέον
παμτελῶς, καὶ ὡτὴ σκάπτει λάκκον ὅπιον
τῆς κεφαλῆς τε. Ἐκείνος δὲ τὸ ἀπεικάζει. Καί
τότε μετὰ τὸ σόματος ῥηθῆ τὸ αἷμα τῷ ταλαίπτε-
ρον καὶ ἀμθρῶπυ, ὧ δίδοιτε τὸν ἀναίωκτον,
ὧ καὶ ὁ θάνατον: ~

ΠΕΡΙ ΑἴΤΙΑΙΟΥ.

Θ Αἰτιαῖος εἶναι ἕνα ζῶον τετράποδον, εἰς τὸ
ιδέα μὴ ὡς τὸν σκύλλον. Πλήρῃ εἶναι τραμή-
τορος, καὶ ἔχει τείχων πλυσμῶν. Εἰς ἀπλῶ
γλῶσσαν τὸν λέγουσι ῥῆσον. Εἶναι δὲ ὧ αὐτὸς
σόφρων ὡς πρὸς τὴν τρυγῶμα, διότι, ἔτε το ἀρσε-
μικόν, ἔτε τὸ θηλυκόν δὲ καταδέχεται σωου-
σίαν μετὰ ἄλλον. μόμον μετὰ ἐκείνον ὅποιον ἐπρόφ-
θασον εἰς τὴν ἀρχῶν, ἐκείνο γέργει, ἕως μα ἀπο-
θάρη: ~

ΠΕΡΙ ΑἲΡΑΧΝΗΣ.

Η Αἲραχνη, εἶναι αὐτὸ τὸ ζῶον ὅπῃ καί-
μει τὸ ὑφασμα εἰς τοὺς τοίχους. Εἶναι δὲ
τεχνικόν ζῶον, διότι ἀγάλλει ἀπὸ τῆς κοιλίας
του λεπτόν ὑφασμα, καὶ γέρμειτο μετὰ τέχνῃ,
εἰς

εἰς τὸν αἶρα ὡσαύτῃ κύκλον. Καὶ εἰς τοῖς ἄκροις
ταμίζει ἄλλα ρήματα, διαμα γορεώσῃ καλά
τὸ υφασμάτου. Εἶτα κάθεται εἰς τὸ μέσον, καὶ
ἐκδέχεται πότερὰ πιασθῆ, μῦα, ἢ ἄλλοι μικ-
κρὸν ζωύφιοι πετώμενοι. Καὶ τότε τὰ πτε-
τελήγειτο μετὰ τὸ υφασμάτης, διαμα μὴ δαυ-
του μαφυγῆ, καὶ οὕτως τὸ τρώγῃ. Πλὴν ὅταν
γερμήσῃ, ἀποθνήσκῃ. Διότι τὸ τρώγῃ τὰ παι-
δίατης. Γονῶν δὲ ἡ Ἀράχνη δύο. Καὶ τὸ μικρό-
τόρον κάθεται εἰς τὴν μέσῃ τῶ κύκλῳ, καὶ κυ-
ρηγῶ ζωύφια, ὅτι εἶμαι μικρὸν, καὶ δὲν φούρε-
του. Τὸ δὲ ἄλλοι τὸ μεγαλήτορον κάθεται
εἰς τὴν ἄκρῃ τῶ υφασμάτος, διαμα μὴ τὸ
βλέπῃσιν τὰ ζωύφια, ἐφύγῃσιν: ~

ΠΕΡΙ ἈΣΠΙΔΟΣ.

Ἡ Ἀσπίδα εἶμαι ζῶον μετὰ δύο πόδια, καὶ ἔχει
πτέρα. Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ὁμοιάξῃ ὡ-
σαύτῃ ὄφεις μέγας. Πλὴν εἶμαι πλατύτορον τὸ
κεφάλητης. ἔχει δὲ καὶ ἕρῃν μεγάλην, ὡσαύτῃ
τῶ ὄφιδι. ἔχει κακὸν φάρμακον. Λέγουσιν δὲ
ὅτι γλυκύτερος θάνατος δὲν εἶμαι, ὡσαύτῃ τὸ δάγ-
καμα τῆς ἀσπίδος. Δια τῶτο καὶ ἡ Βασίλισσα
ἡ Κλεοπάτρα ἡ γυνὴ τῶ Πτολομοῦ Βασιλέως
τῆς

τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅταν ἐφομάθῃ ὁ ἄνδρα-
της εἰς τὸν πόλεμον, εἶχον ὡτὴ εἰς τὸ παλάτη-
της μικρὴν ἀσπίδα, καὶ ἐβαλέρτιω, καὶ τῶ
ἐδάγκασον, διὰ τὴν ἀποθάρμη γλυκὸν θύρατον,
καὶ μὴ τῶ π... ἄλλος ἄνδρας. Ἐχει δὲ καὶ
εἰς τῶ οὐραῖον, ἀρμάκη. Ὡσαύτῃ εἶχει καὶ εἰς τὰ
δόντια. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅταν θέλῃσιν μὰ τῶ
πιάσῃ, σκάπτει δύο λάκκους, ὀλίγον μακρὰ
ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἶτα βάλλει εἰς καθὲ
λάκκον ὄργανα, καὶ λαλοῦσιν. Καὶ ὅταν ἀ-
κουσῇ πῶς ἔρχεται ἡ ἀσπίδα πρὸς αὐτοὺς
σωποῦσιν ὡτοὶ, καὶ ἀρχίζουσι οἱ ἄλλοι, ἀπὸ
τὸν ἄλλον λάκκον μὰ λαλοῦσιν. Καὶ πάλιν
ὅταν τῆς ἀκούσῃ, καὶ ἔρχεται σωποῦσιν ὡ-
τοὶ, καὶ ἀρχίζουσι πάλιν οἱ ἄλλοι. Καὶ ὕψως
ὑπαγέμενται, καὶ ἐρχομένη, ἀπὸ τὸ κακόν-
της, βάμνη τῶ ὑράτης εἰς τὸ ὠφτῶτης, καὶ
φαρμακώκεται, ὧ ἀποθάρμη. Καθὼς τὸ λέ-
γει, καὶ ὁ Δαβὶδ, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς, καὶ βυ-
ύσης τὰ ὦτα αὐτῆς, ἥτις ἔκ εισακούσεται φω-
μῆς ἐπ' ἀδόντων. Φαρμακοῦται φαρμακό-
μηνη: ~

ΠΕΡΙ ΑΓΓΟΣ.

Εἰς τὴν ῥησιν τῆς κρήτης ἀεικίρται αἰγαιε
ἄγραι, ταῖς ὁποῖαις κωινύσιν οἱ ἀρσενικαί
ποι με ταῖς σαγιτήαις. καὶ ὅτι ἐρ τύχη καμία
ἀπ' αὐταῖς καὶ δοξάθῃ, ὑπάρη καὶ ἀεικίρται
μαξότατον. Ὁμομαζόμαμον δὲ καὶ αἰμα. Ὁμοιά-
ζη ὡσαύτ σαμψυχα. καὶ σωτώμα ὅπῃ μα τὸ
φαῦν, παρ' αὐτὸς πάντη ἢ σαγιτήαι ἀπὸ τὸ δερ-
ματης. Αἰ δὲ ἄλλαι αἰγαιε τῆ τύπῃ τούτου,
ἔχουσιν οἱ ἀρσενικαῖς μεγαλλήτῃρα ὠφτία ἀ-
πὸ ταῖς θηλικαῖς. Ζῦσιν δὲ χροῖμας ὀκτώ, καὶ ὑ-
πάγουω, καὶ ἔως τοὺς δέκα ὀλίγον μέρος. Ὁ-
πτοῦ δὲ εἶμα ὁ ἀμεμος ὁ βορράς, εἰς ἐκείμον τὸν
τόπον γίμουται οἱ πῶριστότῃρες ἀρσενικαῖς.
Εἰς ὁποῖον δὲ τόπον περμασάει ὁ μότος, γίμου-
ται. πάλιν οἱ περμασότερόν θηλυκαῖς. Ποτὲ
γουῦ δὲμ ἀρέθῃ αἰγα μα δεχθῆ τὸν τράγον, ἀ-
φότης Βασιλάση ὁ ἥλιος. Μόμον ἀπὸ τρίτω
ῶραμ τῆς ἡμέρας τὸν δέχεται ἔως ὅσον γέκει ὁ ἥ-
λιος. Τότες σωσπαζῦνται. Ὅταν δὲ ὁ τράγος
ἔχη ἀσπρίω φλεβाम εἰς τὴν γλώσσामτου, τότε
ἢ αἰγα γονμᾶ ἀσπρα. Ὅταν δὲ ἔχη μαίβρίω,
γονμᾶ μαίβρα. Εἰδὲ εἶμα αἱματωδης γίμεται
κίκιρη. Εἰδὲ καὶ εἶμα διπλή, γονμᾶται, καὶ
αὐτή

ὡς πὶ διπλὴ εἰς τὸ χεῶμα. καὶ ἀπὸ τοῦτο πρὸς
γυνώσκουσιν οἱ βοσκοί, ποταπὸν θέλη γυνμο-
θῆ παρ' ἐρίφιον. καὶ τὰ μὲν πρόβατα ἔχουσιν
ἐμὰ καὶ ἱερὸν μεγάλον διὰ ὁδηγὸν ἀπὸ τὰ σύρ-
ρα καὶ τοῦ γὰρ θατὶ εἶμαι ἀμυπότακτος, δὲ μ
θέλω οὐ γομ. Πολλὰς δὲ ἀπὸ ταῦς αἰγῶν,
ὅταν ἀκούσῃ βρομτῶ μεγάλῳ ἀπὸ βαλ-
λουσιν, διὰ τοῦτο οἱ βοσκοί, ὅταν ἀρχήσῃ μὰ
βρομτῶ, κτυπέσιν μὲ τὰ ραυδίατους εἰς τὰ
δένδρα, διὰ μὰ σιωνθίσοι τὸν κτύπον, μὰ μὲν
φοβοῦνται τῶ βροτῶ. Δέγχει δὲ ὅτι το κέ-
ρατιόμης εἶμαι ὠφέλιμον εἰς ἐκείνους ὅπῃ μὰ
δακώση ἢ κερφή, πινυσίντο μὲ τὸ ξίδιν, καὶ ἰα-
τράουται. ~

ΠΕΡΙ ἈΛΩΠΕΚΟΣ.

Πῆ Ἀλώπηξ, εἶμαι ζῶον πομνρώτατον, ἔπαυ
τῆ γομ, ὅταν δὲ γυνμῆση τὰ παιδίατης,
γυνμῆτα ἀδιωρθρώτα, ἡγοι δὲ μ χωρῆσι τὰ
μέλητους, ποῖον εἶμαι τὸ πρόσωπον, ἔ ποῖον τὸ
κορμῶ. Μόμον γυνμῆ κρέας μομαχόν. Ἰῆ ὄρον
δὲ διορθώμει ὡτὰ μὲ τῶ γλῶσσας της, καθῶς
ποιεῖ ἔ ἢ ἀρκῆδα. Εἶμαι δὲ ἀρτῆ ιδίος τῆ λύκῃ, ἔ
φρῶται τὸν περῆσα. Καὶ τὸν λαγόν κωμῆσ-
τομ

τοῦ με δελεάσματα, καὶ περὶ ἴδια, καὶ πιάμνη
ἔπιπτον. Ὅταν δὲ πεινῶσι προαποῖται
ἀποθαμμένη, καὶ ὑπάγει εἰς μέσον τῆς ἄρας,
ἔπιπτει ἄρα πλωμένη. Καὶ κρατεῖ πρὸς ἀμα-
σασμῶντες. Αἱ δὲ κορόνοι, βλέποντες εἰς τὴν
ἀποθαμνίαν, καὶ κατεβέβησαν ἐπὶ τὴν φα-
γοῦσαν, καὶ τότε αὐτὴ μετὰ τὸ σῶμα, καὶ μετὰ πο-
δάρατος πιάμνει, ὅσους διωκῆσθαι. Ἐλάχεται δὲ
καὶ πολλὰ ταῦς ὄρμιθας, ἔοιμαι φιλὰ,
ἔδὲν διώεται μετὰ ταῦς φαῖνη, γέκει ὑποκάτω,
ἔβλέπει ἄνω πρὸς αὐτὰς διωκτά. Καὶ λάμ-
πυσμοὶ ὀφθαλμοῖσιν ὡσάν φωτῖα. Τότε οἱ
ὄρμιθες ἀπὸ τὸν φόβου πείπτου καίτω, καὶ
πιάμνηται ἀπὸ τὸν λαμῶν μετὰ μὴ λαλῶσιν
ὅταν δὲ τὴν κωηγοῦσιν οἱ ἀμθρωποι, σέρνεται
ἐκράτης χαμοῦ εἰς τὴν γῆν, διὰ μετὰ λειώμνητα
χράρατος. Εἶμαι δὲ καὶ ἰαματικὴ εἰς τοὺς πο-
δαλγῆς. Διότι τὴν πιάμνω ζωρταμῶ εἰς ἕνα
χάλκωμα, καὶ βάλλει, ἔλαδην περασθῶν, καὶ
ἀφῆνερτῶν, καὶ βραζείον μετὰ χαλασῆ παμ-
τελῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ λάδην. Καὶ ἔτζη ζεσθῶν βάλλει
τὰ πόδιατα μέσα ὅ ἔχων τὴν ποδαλγίαν καὶ
ἰάται. ~

Π Ε Ρ Ι Β Ο Ο Ξ.

Ο Βῦς εἶμαι ζῶον ἀπὸ ὅλων γρωθισμέμον· εἶ-
 μοι δὲ πολλὰ ὠφέλιμον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ
 ἀνθρώπου. Διότι ἐργάζεται τὴν γῆν, ὅτι ποιεῖ, ὅτι
 γάλα καλόν. Ἀμαμέσον δὲ εἰς ὅλα τὰ καλά
 ὅπῃ ἔχει ὅταν εἶμαι ζωνταμόν, ἔχει καὶ τὸ
 ὅταν ἀποθάνῃ, ὅτι ἀπὸ τὸ κορμὴν τοῦ γονυ-
 ται μέλιος αἰε, καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλωτον γονυ-
 ται ὁ Βασιλεὺς τῶν μελιωῶν. Δέγασιν δὲ ὅταν
 ποιεῖ τὸ πάθος εἰς τὴν πόδα, τὸν χειμῶνα, ὅτι
 δὲν δυνάτου μὰ περιπατήση, ἀνὰ αἰψή τιμὰς
 τὰ κέρατάτης μὴ πίαςαν ζεσῶν σμιγμένω με-
 λάδι ζεσόν, ὑγιαίνει σωτόμα. Εἰς τὴν μπαρ-
 παρίαν δὲ ἀείσκουται βώδια, καὶ λέγουται
 ὀπιούμομα. Διότι δὲν βόσκουσι ὡσάν τὰ βώ-
 δια τῶν τόπων τῶν. Νὰ παγέμεν ἐμπροσθὰ. Ἀλ-
 λ' ἐκεῖνα βόσκουται ἐρχόμενα ὀπίσω. Καὶ τὸ
 τὸ κάμμου, ὅτι τὰ κέρατάτης δὲν εἶμαι γρωθ-
 μέμα. Καὶ κλίμεν ἐμπροσθόν, καὶ εἰς θελή-
 σοι μὰ ὑπάγου ἐμπροσθὰ, καὶ μὰ βόσκου-
 ται ἐμπήγουται τὰ κέρατάτους εἰς τὴν γῆν.
 Εἶμαι δὲ ὅτι εἰς τὴν θάλασσαν βούς. Ὡσάν, ὅτι
 εἰς τὴν γῆν. Καὶ δὲν τρώγη φαίρα μὰ ζῆση.
 Μόμον εἰς ἰδῆ τιμὰ κωυγόν φαράν ὅπῃ κα-
 θετα

Φέρει εἰς τὴν ἕκτασιν τῆς θαλάσσης, εἰς πέτραν
ὑψιλιώμα κωπηγὰ μετὰ ἀγκιστριον τὰ ψάρια,
πυδᾶ ἀπὸ τοῦ νεροῦ, καὶ ῥίπτει τὸν ἀμφρωποῦν
μέσα εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ τὸν τρώγει. Δια-
τὸ τοιοῦτον ἀμφρωποῦν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης
βέλμητι ζῆ ἄνω τῆ. Ὅταν κωπηγῶσι ὁψαρία,
δὲν καθοῦνται εἰς τόπον ὅπου εἶναι βαθύς. Δια-
ρὰ μὲν ἀγῆ ὁ βούς ἐκεῖνος, καὶ ῥίψηται εἰς τὸ
βαθύς, καὶ θανατώσεται. Ἀλλὰ καθοῦνται
εἰς ἀνάβαθρον μεροῦ. Καὶ ὅταν ῥίπτει τὸ ἀγ-
κιστρίον, καὶ οἱ σωτρώφοι του γέκωται, ὅτε βλέ-
πουσιν τὴν θαλάσσαν. Ὅταν δὲ μὲν ἀγῆ
ἀμφρωποῦν μὰ φαῖν, τρώγει τὸν πηλὸν τῆς θα-
λάσσης, ὡσὺ ὁ χοῖρος εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἔτι
ζῆ: ~

ΠΕΡΙ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, ἀείσκωται βο-
θρακοὶ πολλοὶ. Ἐκεῖ εἶναι ἀκόμη, ὅτε κάπια
θηρία ὅπου λέγουσιν ὑδρόπιδά, ἡγοῦσιν ἢ βήδρα,
ἢ ὅποια κτλ. πολλὰ κωπηγὰ τὸν βαθρακόν. Ὅτι
εἶναι καλὴ τροφή τῆς βήδρας. Ἀλλὰ ὁ Βάτρα-
χος ἔχει σωήθειαν, καὶ ὅταν ἴδῃ τὴν βήδραν
ἀπὸ μακρὰ, δακῶν φύλλον τῆς καλαμιᾶς πλα-
για, καὶ ἡ βήδρα δὲν διώεται μὰ τὸν καταπίη.

Δια